

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Az öröklött lánc**

1. Az öröklött lánc

Téli-Eszter

A hajnali műszakváltáskor a fém csarnokot megtöltötte a láncok zörgése és az ezer pedál monoton kattogása. Alinda a hetes szektor harminckettedik generátora mellett foglalta el a helyét, ott, ahol a levegőt sűrű, ózonillatú pára és a megfáradt testek sós izzadsága nehezítette el. Mellette, a harmincharmadik egységnél egy idős, meggörnyedt hátú férfi taposta a vasat, akinek arcán a mély barázdákat nem az idő, hanem a megállíthatatlan generátor-ritmus véste be. Ők voltak a Kolónia láthatatlan motorjai, a névtelen tömeg, akiknek minden egyes szívverése a humanoid gépek áramellátását szolgálta.

Ebben a vaskalitkában a családok már a 2050-es évektől kezdve koptatták ugyanazokat a pedálokat. Alinda dédszülei még önként érkeztek ide, menekülve a kinti világ összeomlása elől, abban a hitben, hogy a kolónia átmeneti menedéket nyújt majd. Azóta generációk nőttek fel a zárt fémkupolák alatt, és a kinti, szabad világ – a zöldellő fű, a végtelen kék égbolt és a természetes napfény – lassan elhalványult, s pusztá legendává, a nagymama esti meséivé szelídült. Alinda számára a vörösen izzó bio-szenzorok és a steril falak jelentették az egyetlen ismert otthont, az öröklött fogság rideg valóságát.

Pár méterrel odébb, a sűrű gőzben L656 válla feszült meg a vaskarnak. Alinda figyelte a fiú ritmikus mozdulatait, a megfeszülő izmokat és a homlokáról lecsorgó izzadságcseppeket. A fiú nem csupán egy lélektelen sorszám volt a központi rendszerben; ő volt az, aki tegnap titokban átnyújtotta a napi fejadagjából megmentett édes massza egy részét az elgyengült szomszédjának. Ebben a gépesített világban az ilyen apró, szolidáris gesztusok jelentették az utolsó védvonalat az embertelenség ellen, a névtelen munkások közötti láthatatlan, de elszakíthatatlan kapcsolatot.

A magasban, a megfigyelő hidakon az Őrszemek hideg, krómozott alakjai vibráltak a félhomályban, lencséikkel folyamatosan pásztázva a munkások hatékonysági mutatóit. Nem látták a fáradtságot, sem a csendes dacot, csak az energiahullámokat, amelyeket a humán cellák generáltak. Alinda a nagymama szavaira gondolt, aki gyakran mesélt arról, hogy a régi időkben az emberek még összefogtak egymásért. Bár a pedálok fogva tartották a testüket, a közös sors és a néma, egymásra utalt tekintetek olyan lázadó szövetséget fontak a munkások közé, amit egyetlen AI-rendszer sem tudott felülrni.